

We mogen weer? We moeten weer

R. Baljon *

Over een maand vindt ons achttiende WCS Congres plaats in de Jaarbeurs te Utrecht. De voorbereidingen zijn ruim een jaar geleden gestart en ik denk dat we een mooi programma hebben weten neer te zetten. En er zijn weer veel bedrijven die participeren als exposant, een belangrijke toegevoegde waarde voor het WCS Congres. Een bijdrage niet louter alleen van financiële aard, maar juist ook inhoudelijk. Die mix maakt het WCS Congres juist zo aantrekkelijk. En via social media zie ik veel andere opgetogen gezichten bij bijeenkomsten, waar zorg-professionals elkaar weer ontmoeten. Het is dus geen mogen, maar eigenlijk moeten we dit gewoonweg doen. Dit hebben wij allemaal hard nodig en in coronatijd node gemist.

Kennis vergaren, nieuwe inzichten opdoen en je literatuur bijhouden zijn van essentieel belang wil je je als beroeps-groep de patiënt/cliënt de optimale zorg blijven verlenen. Alleen wordt het verlenen van die optimale zorg steeds lastiger in verband met een toenemend nijpender arbeids-marktontwikkeling. We moeten met steeds minder profes-sionals voor steeds meer patiënten zorgen, de zoge-naamde zorgkloof. Daarin zie je landelijk nu twee bewegingen. Enerzijds wordt er steeds meer afgevraagd of de zorgverlening nog wel passend is. Je ziet dat terug in het WOZO-visiedocument, die een brede maatschappelijke beweging moet gaan entameren in het licht van de tekorten, en het Kaderdocument Passende Zorg. We kunnen echt niet meer alles gaan bieden aan de patiënt. Afgelopen jaar heeft het Elisabeth-TweeSteden Ziekenhuis in Tilburg bijvoorbeeld al gecommuniceerd dat ze niet meer alles kunnen bieden en daarin keuzes moeten gaan maken. En de gezamenlijke Limburgse thuiszorgorganisa-ties hebben naar hun regio gemeld dat de zorg na corona nooit meer van dezelfde omvang zal zijn als voor corona. En dus wordt de burger voorbereid op deze veranderende houding van de zorgverlenende instanties. Maar ook de professionals zullen hier erg aan moeten gaan wennen. We gingen en gaan altijd voor de negen, maar dat zal steeds moeilijker worden. Misschien moeten we de zes gaan accepteren.

Anderzijds zien we in de toenemende zorgkloof meer en meer aandacht voor de zorgverlener. Niet meer de patiënt op 1, maar de medewerker. Het vasthouden van je mede-werkers wordt steeds belangrijker, het zogenaamde binden en boeien. Of meer zeggenschap, maar als je al een tijdje meegaat in de zorg weet je dat dit ook al een thema was voor de Commissie Werner in de jaren negentig van de vorige eeuw. Zo lang speelt dat al.

We zijn op zoek naar een nieuwe balans om weerstand te

kunnen bieden tegen het spook van de zorgkloof. Binden en boeien zit ook in ontwikkelruimte, dus bijvoorbeeld congresbezoeken. Dus bij deze de oproep aan de werk-gevers: 'Ze moeten weer!'

Veel leesplezier.

* René Baljon, voorzitter WCS Kenniscentrum Wondzorg